

Schaduwklanken

Ik was zo rood als een vis. Pats, daar zei ik weer wat ongelukkigs. Daarna verliet ik de voorstelling. Gelukkig, ik was slechts één van de toeschouwers geweest. Moet je je voorstellen, als ik een van de toneelspelers was geweest. Petra kwam mij achterna gelopen. Ze had een kop als een xylofoon. “Ga toch naar huis,” zei ik tegen haar, “val me niet lastig met je klanken.” En Petra ging naar huis. Toen bleek dat Phoebe mij ook gevolgd was. Zij had, zeer professioneel, zich verborgen in de schaduwen van Petra. Phoebe had ook een kop als xylofoon. Ze begon een zin met “Zing -”, maar een welgemikte slag mijnerzijds richting haar hoofd liet een welluidende “Ping!” klinken. Phoebe ging daarna niet naar huis, maar verborg zich vakkundig in mijn schaduw. Ik ben naar huis gerend, gehold, gesprint; ik heb de longen mijn lijf uit en vervolgens weer in gelopen, maar ik bleef het beklemmende gevoel hebben dat Phoebe zich in mijn schaduw had verstopt. Dat mijn gevoel overjuist was geweest, bleek de volgende ochtend op het aanrecht. Daar stond een gebruikt koffiekopje, terwijl alle koffiekopjes in mijn huis ongebruikt horen te zijn.

30.10.05